

פרשת יתרו

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	הזמנים ליום שבת "אור החיים"
18:39	18:01	16:49	ירושלים
18:35	17:58	17:06	ת"א
18:35	17:58	17:07	חיפה
18:38	18:01	17:09	באר שבע

שבת שלום ומבורך!



בכל שנה שמגיעים לפרשת יתרו חוזרת על עצמה השאלה, מדוע משה רבנו, אהרון ושאר צדיקים לא קיבלו פרשה בתורה שנקראת על שמם, ואילו יתרו כן קיבל פרשה על שמו? ואם נסתכל בפירוש רש"י הקדוש נראה שאחת הסיבות מדוע זכה לכך. "וישמע יתרו" פירש רש"י מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק. ויש לדברים אלה רמז: "וישמע" ראשי תיבות: ש'מע מ'לחמת ע'מלק ו'קריעת י'ם סוף. ויש להבין מדוע דווקא שני הניסים הללו גרמו ליתרו לחזור בתשובה? אלא יתרו ראה שאחרי שהיו כל כך הרבה ניסים לישראל וכל העולם שמע עליהם, בכל זאת העיזו עמלק לבוא להילחם בישראל, לכן אמר יתרו אם יש כל כך רע בגויים צריך להיפרד ולהתרחק מהם. וזה הפירוש שמע ובא: החליט לדבוק באמת, בתורתנו הקדושה ועם היהודי. עוד פירוש שאפשר לפרש, יתרו מכוח מה התקרב לעם ישראל? מכוח השמיעה. לא מכוח הראייה כי ראה את היד הגדולה של ה', אלא מכוח השמיעה בלבד, הספיק לו לשמוע על הניסים שהיו לעם ישראל ולהתחזק מזה. וידוע שלשמיעה יש כוח אדיר. וכמו שמספרים על רבי יהושע בן חנניה שנאמר עליו (בפרקי אבות) "אשרי יולדתו" אשרי אימו שילדה אותו. ומה עשתה אימו שככה משבחים אותה? מספרים עליה שהיא לקחה אותו בזמן שהיה תינוק בעריסה לשמוע דברי תורה. למרות שהוא תינוק בעריסה שלא מבין כלום ממה שלומדים החכמים, בכל זאת לקחה אותו לשמוע דברי תורה כי לשמיעה יש כוח עצום. וכך נספגה התורה בליבו של רבי יהושע. הוא היה תלמידו של רבי יוחנן בן זכאי וחברותא של רבי אליעזר בן הורקנוס. הגמרא בתענית דף ז' מספרת שפעם אחת ראתה אותו בת הקיסר ואמרה בקול: "איזו חכמה יפה בכלי(בגוף) כל כך מכוער?" ענה לה "גם אביך מניח את יינו המשובח בכלי חרס שהם מכוערים ופשוטים". השיבה לו "אלא במה נניחנו? במה יש לנו להניח אותם?" השיב לה "אתם אנשים חשובים הניחו את היין בכלי זהב וכסף". הלכה והציעה את הרעיון הזה לאביה הקיסר, קיבל אביה את הרעיון וציווה להחליף את היין מכלי חרס פשוטים לכלי זהב יקרים. והיין כמובן החמיץ. באו וסיפרו לקיסר שהיין החמיץ, קרא הקיסר לבתו ושאלה "מי הציע לך זאת? את השינוי הזה?" אמרה לו "רבי יהושע בן חנניה" קראו לו לקיסר, שאלו הקיסר מדוע כך ייעץ לבתו? רבי יהושע בן חנניה סיפר לו "ענית לי בדיוק באותו אופן שבו דיברה אליי.. בתך שאלה אותי כיצד התורה והחוכמה מתקיימת באדם מכוער כמוני, לימדתי אותה בעצה שנתתי לה, כי לעתים כלים המכוערים הם הדרך הטובה ביותר לשימור דברים יקרים.

רואים אנו את הנהגת ה': "כי בדבר אשר זדו עליהם" - ה' יתברך פועל עם האדם מידה כנגד מידה, הן לצד הטוב והן לצד השני. הינה רואים שפרעה והמצרים גזרו שכל הבן הילוד ישליכו אותו ליאור, כך הם יהרגו את מושיען של ישראל. לכן ה' יתברך אמר "אלה מתכננים להטביע את בניי, כאשר זממו לעשות, כן אעשה להם". מידה כנגד מידה. והינה ניראה שאם אדם מרחם על הבריות, מרחמים עליו מן השמיים, ואם חס ושלום הוא מתאכזר לבריות יתאכזרו כלפיו מידה כנגד מידה. (גמרא בסנהדרין דף צ' ב'). אסור לנו לשכוח, את הנהגת ה' יתברך, מידה כנגד מידה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

- שמעון בן עיישה
- יצחק בן רחל
- דוד בן נטע
- יקותיאל בן שושנה
- דוד בן אוריט
- אליהו בן רחל
- גרשון בן רחמה
- אהרון בן חזלה
- חי בן ירדנה
- חנניה בן אסתר
- יהושוע בן תמו
- יוחנן בן בסקי
- נתנאל בן אורלי
- ישראל בן נזי
- יעקב בן סעידה
- אורלי בת סעידה
- נוריה בת נעימה
- קוקב בת אביגיל
- אינס בת מרים
- חדווה בת מסעודה
- ציפורה בת רבקה
- ז'נין בת מזל
- שרה בת זילפה
- סוזן בת מסעודה
- שרה בת חנינה
- אליס עיישה בת סימי

"התפילה היא ההכנה הנצרכת לך שהדבר שבו אתה חפץ יגיע אליך בזמן ובמצב שבהם הנך מוכן לקבלו".

(רבי נחמן מברסלב)

2 אופ

3 אופ

4 אופ

ראשון	יד' שבט	שני	טו' שבט	שלישי	טז' שבט	רביעי	יז' שבט	חמישי	יח' שבט	שישי	יט' שבט	שבת	כ' שבט
פטירת הצדיקים: ר' משה גלאנטי ר' רפאל משה גאליקו ר' יצחק שרים השני	פטירת הצדיקים: ר' מנחם מנדל מקוקנץ ר' יעקב הכהן פפריש ר' יהודה לייב מלובלין	פטירת הצדיקים: ר' יעקב חיים ישראל אלפיה ר' יהושע מבלז	פטירת הצדיקים: ר' שאול מאמסטרום	פטירת הצדיקים: ר' ישראל ליפקין מסלנט ר' יחיאל מיכל מגלוגא ר' שבתאי כורך ספרים ר' שמואל גפנר	פטירת הצדיקים: ר' דוד הלוי (הט"ז) ר' שלום אזולאי	שבת שקלים שבת מברכין פטירת הצדיק: ר' אלכסנדר שור							

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל



אמרי נועם

סיפור על מורינו הרב יורם אברג'ל זיע"א – אמרי נעם, פרשת יתרו

"יש לי דוד שמתגורר בארה"ב ויש לו תחביב כל שבוע ביום שישי לעשות "צניחה חופשית". יום שישי אחד לא שיחק לו מזל, ותוך כדי צניחה המצנח שלו לא נפתח, והוא נחת מגובה עצום ישר על איזה עץ. מצבו היה קשה ביותר, והרופאים הוסיפו שגם אם הוא ישרוד את זה ויצא חי, יהיו לו תשעים ושבע אחוזי נכות. הטיסו אותו לארץ והוא הגיע לקראת מוצאי שבת, ביום ראשון היה לו ניתוח גורלי בין חיים למוות ממש, או לכאן או לכאן, כאשר רוב הסיכויים, לא עלינו, לצד הלא רצוי..

אין דבר אצלנו בבית שעובר בלי להתייעץ עם מורינו ורבינו, אך במקרה זה מחמת בהילות והלחץ של הדברים לא הספקנו להגיע לרב ולספר לו על מה שקרה ולבקש את ברכתו הקדושה. והינה יום ראשון הגיע, ואנחנו נוסעים לניתוח שלו בבית החולים "הדסה עין כרם" מגיעים לכיוון צומת לטרון, ופתאום הפלאפון מצלצל ועל הצג מופיע "מספר חסום", אבא עונה, ומי על הקו? מורינו ורבינו בכבודו ובעצמו. לאחר כמה שניות של התרגשות ובלבול, הרב אמר לאבא "איפה אתם, בלטרון? הכל בסדר עם האחייך שלך, ממש לא לדאוג..". והסתיימה השיחה. בהתרגשות עצומה אבא התקשר מיד לאחותו, האמא של הבחור הפצוע, כדי לבשר לה מה שהרב אמר, אך עוד לפני שהספיק להוציא מילה מהפה, אחותו עונה בצעקות של התרגשות "אל תשאל, ממש הרגע הוא פתח את העיניים, הוא עבר בשלום את הניתוח..". ברוך ה' הבחור עבר בשלום את הניתוח, וכעת הוא בריא ושלם ומתפקד תפקוד מלא...

בצור ירום

מספרים שבעיר פולניא, באותה עיר שהיה גר המהרש"א הקדוש, לא היו מכירים בו כי הוא אדם גדול בתורה, אלא היו מבזים אותו מפני שהיו שערות ראשו ארוכות יותר מידי, וחשבו אותו כאחד המשוגעים ח"ו, ולא הרגיש אפילו אחד מתושבי העיר את גדולתו ומעלתו של הצדיק, ורק אשתו ידעה הכל ושמרה את זה בסוד. ובזמן שהוציא לאור את הפירוש על כל הש"ס היה כותב רק בלילות, והיה לו חבל קשור בתקרה, וכשהיה יושב בלימודו היה קושר את הקצה השני של החבל בשערות ראשו, שאם במקרה באמצע הלילה ינמנם קצת ויירד ראשו קצת, אז היו נסחבים שערות ראשו ע"י החבל שקשור בתקרה, ומיד היה מתעורר וממשיך בלימודו. כל זה עשה בינו לבין עצמו בכדי שלא יישן לילה שלם, עד כי גמר את פירושו על כל הש"ס, רק בימים היה ישן כשלוש שעות, ובאותה העיר היה בית כנסת גדול, והשמש היה ירא שמיים גדול, ומנהגו היה לבוא לבית כנסת בכל חצות לילה, וסוגר הדלת על עצמו, והיה מחלק התהילים לשבעה פרקים, ועל כל פרק היה עושה הקפה לתיבה, באופן שהיה עושה כל לילה שבעה הקפות, עד גמר התהילים – גם מזה לא ידע אף אחד. והינה פעם אחת באמצע הלימוד קפצה על השמש שינה חזקה ונרדם, ופתאום בא אליו איש אחד גבוה ומלבושו מלבוש מלכים והקיץ אותו. שאל אותו "בבקשה תראה לי איפה גר המהרש"א, השמש קם בזריזות והראה לו את הבית וחזר לבית הכנסת, הסתכל בחלונות מאיפה נכנס האיש הזה לבית הכנסת, אך לא מצא, חשב לעצמו שמא שכח לסגור את הדלת. בלילה השני סגר היטב את הדלתות והחלונות וישב ללמוד כמנהגו, ושוב נרדם. והינה נכנס איש לא גבוה, אבל היה יפה תואר ויפה עיניים ומלבושו מלבוש מלכים והקיץ את השמש, ושאל אותו "בבקשה איפה גר המהרש"א?" ושוב הראה לו את הבית, חזר לבית הכנסת וחייש לדעת מאיפה נכנס, ולא ידע ולא מצא. והינה בלילה השלישי קודם שהתחיל ללמוד, סגר היטב היטב את הדלתות והחלונות מבלי שום ספק שיוכל להיכנס שום אדם, ושוב באמצע הלימוד הרגיש בעצמו שירדת עליו שינה מתוקה מאוד, מיד התחיל לקפוץ ולרקוד רחץ פניו אך עם כל זה לא עלה בידו להתגבר על השינה והוא נרדם.. והינה בא איש לבוש עור ואבנט במתניו, והקיץ אותו, "אתה יודע איפה גר כאן המהרש"א?" וההמשך בשבוע הבא... (מתוך "בצור ירום" חלק א', פרק א', עמ' 156)

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי



(תקציר משבוע שעבר: מנהל המחלקה שתי מהתה של הבבא סאלי ופתאום אמר "עכשיו אני מבין מאיפה חולשתו של הרב. כבוד הרב חולה בסכרת מרוב הסוכר שהוא שותה"). הבבא סאלי השיב למנהל המחלקה "אני דווקא בריא, אך כבודו – מנהל המחלקה חולה בסכרת". מנהל המחלקה שמע והשיב: "תסלח לי כבוד הרב, אני כל יום עורך בדיקות דם ואין לי שום מחלת סוכר". אמר לו הבבא סאלי שיבדוק שוב ויראה שיש לו מחלת סוכר. הסכים הרופא לבדוק אך בתנאי שגם הבבא סאלי יעשה בדיקת סוכר. ואכן הרופא נדהם לגלות שהבבא סאלי בריא לחלוטין ואילו הוא עצמו חולה במחלת סכרת, למרות שגם היום וכל יום היה בודק את עצמו. מנהל המחלקה חשב שהם התבלבלו בבדיקות שלו ושל הרב, וביקש לערוך את הבדיקות שנית. ושוב פעם נוכח לדעת שאכן הבבא סאלי צדק. הבבא סאלי ראה שפניו של הרופא החווירו ואמר לו "אתה רוצה להיות בריא?" "וודאי" השיב הרופא. הבבא סאלי ביקש שיכין תה עם 5 כפיות סוכר, הרופא שמע זאת החל לצחוק וטען "הרי סוכר מזיק למי שיש לו מחלת סכרת, הרי זה כמו רעל". אך הבבא סאלי אמר לו "דע לך כשרצון ה' שתתפרא אז גם על ידי הסוכר עצמו אתה תהיה בריא". הרופא השתכנע מדבריו של האיש הקדוש, שתי מהתה, ואכן לאחר שעשה בדיקות חוזרות גילה הרופא שאין לו שום מחלת סוכר, בדיקת כמו שאמר האיש הקדוש הבבא סאלי. ולאחר מכן אמר לכל הנוכחים ובני משפחתו הקרובים "עכשיו אני מבין למה הגעתי לבית החולים, רק בשביל לתקן ולעזור לרופא הזה.."

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב



(תקציר משבוע שעבר: לא הוטב הדבר בעיני רבי נחמן, כי ידע שנטה ליבו של האיש לנטיעה זו מחמת תאוות הממון שהיתה לו. ובכל זאת אמר לו רבי נחמן "נו טוב, עם דג קטן אפשר לפעמים לתפוס דג גדול..". האיש הנ"ל לא הבין למה הכוונה, אך שמח שקיבל אישור ויצא לדרך... והינה סיבב הקב"ה כי באותו מקום אליו נסע, ובו רצה להתפרנס, היה איש אחד שהיה יהודי עשיר, שחיפש מישהו כמוהו, והחסיד מצא חן בעיניו מאוד והם החלו לעבוד יחד). כאשר החסיד החל לנסות ולדבר עם היהודי העשיר דברי תורה וקדושה, הוא הופתע לגלות שהיהודי העשיר הוא איש רע שמזיק לבריות, ולא נשא אישה מעולם, והחל החסיד לאט לאט לדבר אל ליבו בדברי מוסר ודרך ארץ, לשאת אישה צנועה ועשרה, ולאט לאט עזב האיש הרע והעשיר את מעשיו הרעים, והחל ללכת לתפילה בבוקר ולהניח תפילין, ולשמור שבת, עד שהפך להיות איש חסיד וצדיק, וכאשר ראה החסיד של רבי נחמן, איך פעלו דבריו והשפיעו על העשיר נזכר מיד בדברי רבינו שאמר לו "לפעמים על ידי דג קטן אפשר לתפוס דג גדול" – אומנם אז לא הבין את פשר המשפט, אך עתה מבין הוא היטב שכן על ידו חזר זה העשיר בתשובה שלמה (שיח שרפי קודש א – שנו).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש



מסופר על הבעל שם טוב שפעם אחת באמצע ליל שבת היה יושב עם חסידיו ולפתע צחק הבעל שם טוב צחוק גדול ביותר, והיה במצב רוח מרומם. התלמידים לא הבינו מה קרה שהבעל שם טוב פתאום צחוק צחוק כזה ומה פשר השמחה הפתאומית? אבל לאף אחד לא היה האומץ לשאול את הבעל שם טוב מדוע הוא צחק. באו החסידים לרבי זאב שהיה מקורב לבעל שם טוב, ושאלו אותו מדוע הרב צחק? אמר להם רבי זאב, נמתין למוצאי שבת, מתי שהבעל שם טוב יעלה לכרכרה נשאל אותו מדוע הוא צחק. במוצאי שבת, הבעל שם טוב עלה לכרכרה ורבי זאב ניצל את ההזדמנות ושאל "מדוע רבינו צחק בסעודת ליל שבת?" הבעל שם טוב אמר לרבי זאב "תנעלו אתה והחסידים ששאלו את השאלה לכרכרה ואני אספר לכם בדרך..." הבעל שם טוב ביקש מהעגלון ליסוע לעיר זלוטשוב. איך שנכנסו לעיר, כל האנשים התרגשו לראות את הבעל שם טוב הקדוש, השמועה פרשה לה נפיש, וכל עשירי העיר והסביבה והאנשים הצדיקים הגיעו לקבל את פני הצדיק הקדוש – רבי ישראל בעל שם טוב. הבעל שם טוב ביקש לקרוא לרבי שבתאי כורך ספרים, כולם לא הבינו, מה לבעל שם טוב ואיש פשוט זה – הרי הוא סך הכל כורך ספרים, מה לצדיק הזה לאיש הפשוט שבתאי כורך הספרים? הוא לא היה רב, לא היה צדיק, לא היה עשיר, אלא עני ואיש פשוט. שבתאי כורך הספרים שמע שהבעל שם טוב בכבודו ובעצמו הגיע לעיר וקרא לו, רבי שבתאי החל לפחד, הוא הבין כי אולי הוא עשה מעשה לא טוב, והבעל שם טוב הגיע כנראה להביא לו תיקון לכפרת העוון. הבעל שם טוב ביקש מרבי שבתאי שישפר לו ולחסידים מה הוא עשה בליל שבת, בשעה של הסעודה. רבי שבתאי החל לפחד ולבקש סליחה מרבי ישראל, "הרב לא יקפיד עליי, אני מצטער" הבעל שם טוב ביקש ממנו שירגע ויספר להם בנחת, מה עבר עליו בליל שבת. רבי שבתאי החל לספר "אני אדם מבורך, כורך ספרים, וקשה לי הפרנסה, כל השבוע אני עובד קשה וכל הכסף שיש לי, אני עושה בו דבר אחד, קונה בו דברי מאכל לשבת. מיום חמישי אני ואשתי מתחילים בהכנות לקראת שבת, וביום שישי ב 10 בבוקר, כל המאכלים מוכנים, הבית נקי, והשולחן ערוך, אני נפרד מאשתי והולך לבית הכנסת ללמוד ומכין את עצמי רוחנית לליל שבת. לאחר התפילה אני חוזר לביתי שמח בדיקות בה' ואני ואשתי מעבירים את השבת בשמחה ובטוב לבב. אבל לפעמים יש מצבים בהם אין לי אוכל לשבת, גם הפעם, לא היה לנו מה לקנות ולבשל בשבת, אשתי הציעה שהפעם נלך לבקש עזרה מרב העיר שיעזור לנו במאכלים לשבת, אך אמרתי לה שאנו לא מבקשים צדקה מאיש. אני אלך כרגיל, ב 10 בבוקר ללמוד את הלימוד הרוחני שלי כמו בכל שישי, ואת תנאי ותסדרי את הבית ותערכי את השולחן ותתעלמי מכך שאין לנו מה להכין לשבת קודש, והעיקר לא לבקש מאיש צדקה. בשום פנים אל תלוי או תבקשי כסף מאף אחד. ובליל שבת אל תדליקי את האור בבית, שיחשבו שאנו לא נמצאים, אני אתעכב בבית הכנסת ואצא אחרון, ככה לא יהיו לנו אורחים ולא תהיה לנו בושא שאין לנו מה לאכול בבית. הלכתי לבית כנסת ב 10 בבוקר שמח וטוב לב, הודתי לה' על הכל, גם על המצב הזה שאין לנו מה לאכול בשבת, התפילה הסתיימה, חיכיתי שכולם ילכו, שבתעות לא ישרא איזה אורח שיבקש להגיע איתי לביתי, כי התביישתי מכך שאין לי מה להציע לאף אחד ואפילו לי אין מה לאכול. התקדמתי בשקט כמו גנב לביתי, אני מתקרב לבית, ואני רואה מרחוק את כל האורות דולקים בבית, לא האמנתי למראה עיניי, הרי ביקשתי מאשתי שלא תיקח הלוואות מאיש, שלא תקח כסף ולא תקנה שום דבר, ושתשאיר את האורות כבויים, נעשתי כעס גדול מאוד, אך החלטתי לא להעיר לה על כך, אלא לשתוק ולעבוד על המידות, כי בשבת אסור לכעוס, לא אעשה כלום ולא אעיר לה כלום. הסעודה התנהלה בשקט, האוכל היה טעים מאוד, אך לאחר הסעודה לא התאפקתי, ושאלתי "מאיפה הכסף לסעודה?" אשתו ניסתה להתחמק אך רבי שבתאי שוב שאל "מהיכן הכסף והשפנץ?" אשתו השפילה את מבטה ואמרה "ניקיתי את הבית, לפתע ראיתי שמלה שקנית לי בעבר, ובשמלה היו כפתורים יפים והחלטתי לקחת את הכפתורים מכסף ולפדות אותם תמורת כסף לקנות מאכלים לשבת. וזויתרתי על הכפתורים של השמלה היפים כדי שיהיה לנו מה לאכול בשבת..." רבי שבתאי היה בשמחה גדולה, הוא סיפר לה שבהתחלה חשב לצעוק ולשאול למה היא לוותה כסף ולמה הבית מלא באורות, אך הוא התאפק ושתק ועבד על מידת הכעס, ושמח באשתו כל כך והודה לה' על כך שלא ציער אותה ולא דן אותה לכף חובה, החסידים הקשיבו לסיפור והיו בהלם מוחלט, איזה מידות טובות יש לאיש הפשוט הזה, הבעל שם טוב ביקש ממנו שימשיך את הסיפור, מה קרה באמצע הסעודה? רבי שבתאי המשיך לספר "אמרתי לאשתי שנקום ונרקוד ונשמח לכבוד שבת, כך רקדנו במשך שלוש פעמים לכבוד ה'..." ואז החל לבכות ר' שבתאי וביקש סליחה, אולי כבוד הרב כועס עלינו שרקדנו בשבת? אולי בגלל זה הבעל שם טוב הגיע אליי לתת לי תיקון על זה שרקדתי בשבת? חיך אליו הבעל שם טוב ואמר "תדע לך שבשמיים שמחו שמחה גדולה על כך שלא כעסת על אשתך, וגם הודת לה' על המצב הקיים, וגם שמחת יחד עם אשתך על המצב, החליטו להעניק לכם דבר אחד : או עשירות או בן צדיק, רבי שבתאי התייעץ עם אשתו, הרי הם היו חשוכי ילדים וגם היו מבורגים, מה יעזור להם העושר? הבעל שם טוב ביקש שיבחרו דבר אחד, וכמובן שהם בחרו בן צדיק – והינה באמת הם זכו בגיל מבורך מאוד כנגד כל הסיכויים לבן צדיק וקדוש – המגיד מקוזניץ.."

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א



טעם נוסף מצאנו גם ראינו לרבותינו כדי שיקרא קריאת שמע בזמנה, ולפי שמצוה מן המובחר לקרוא קודם בהנף החמה, ולעמוד לתפילה כותיקין, והיינו בנף החמה, לכך צריכים להשכים קום ולהתכונן די צורכו לתפילה, ולהתפלל בגוף נקי, וכדברי המשנה ברורה (סימן א ס"ק ט), שצריך לקום שעה או לפחות חצי שעה קודם התפילה, ולעמוד לתפילה מתוך גוף נקי ונמצא שההשכמה המוקדמת היא הבסיס למצות קריאת שמע בזמנה. וכדברים האלה כתבו גדולי רבותינו ומהם: הרב בעל ספר ילקוט אליעזר, והרב רבי יעקב רחב בספרו הבהיר שערי תפילה.

ענף ב' : "הזריזות בהשכמה: תורה על אהבת ה' ושכרה"

"הנה רבותינו הקדושים הפליגו מאוד בשבחו של המזדרז לקום בבוקר השכם לעבודת בוראו יתברך, שמורה בזה על אהבת השם הבוערת בקרבו, משום דעזה מאוד אהבת השינה, ובפרט בבוקר בעת עלות השחר, שבזמן הזה שנת האדם עמוקה ועריבה יותר מכל הלילה, ובכל זאת הוא זוכה את תאוות גופו למען אהבת קונו, אשריו ואשרי חלקו וגדול שכרו נוכח פני אל עליון. ואף שיש לאדם סיבות רבות ומוצדקות שמחמתן לא יוכל להשכים קום לעבודת השם יתברך כגון: שלמד תורה עד מאוחר, או שעסק במצוה זו או אחרת עד שעה מאוחרת וכיוצא בזה, מכל מקום אם השכמת הבוקר נפגעה מכך, סימן ברור הוא שאהבת השם שבקרבו לוקה בחסר, ויטב לעשות אם יפעל למען שיפורה מהר ככל האפשר. אומנם כאשר זוכה להשכים קום על אף כל הנ"ל, הרי זה סימן ברור שאהבת השם גדולה ועצומה מקנת בקרבו ותוכו רצוף אהבה טהורה לקונו." (חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 70-68).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א



ונזכיר שוב את לשונו הקדושה של רבי נתן "כי באמת אם היו הכל שומעים לקול צדיקי אמת ללכת בדרך זה להאמין תמיד בה' יתברך שהכל לטובה ולתן שבח והודיה תמיד לה' יתברך בין בטיבו בין בעקו (בין כשטוב לנו בין כשמעיק לנו) כמו שכתוב: בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר, בוודאי היו מבטלים כל הצרות וכל הגלויות לגמרי וכבר היתה גאולה שלמה". הקטע הזה הוא יסוד שאסור אף פעם לשכוח אותו ושצריכים לחקוק אותו היטב בלב, שבו רבי נתן מביטח לנו שעל ידי שנלך עם תודה והודאה יתבטלו כל הצרות וכל הגלויות ונזכה לגאולה השלמה. כי בוודאי מאחר וכל הגלות על כל כאביה נגזרה בשביל הבכיה של חינום, אם כן ברור שהתיקון לזה הוא לעקור ולבטל לגמרי את הפגם של כפיות הטובה והבכיינות הנוראה וללכת רק עם תודה והודאה והלל ושבח לה' (מתוך שערי בתודה, עמ' 27-28).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל



“ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר. ומשה עלה אל האלקים” (יט, ב-ג).

בפסוק זה, ישנם לכאורה כמה כפילויות לשון: המילים ויחנו במדבר מיותרות, שהרי מיד אומר ויחן שם ישראל ומוכן שהכוונה – שם במדבר סיני. ועוד, מאחר שאמר ויבאו מדבר סיני, מדוע חזר לומר עוד ויחן שם ישראל נגד ההר? הרי נקרא מדבר סיני, על שם הר סיני, וממילא כיוון שחננו במדבר סיני, ודאי יחנו נגד ההר? נקדים בזה את האימרה הנפלאה של הגאון רבי העשיל זצ"ל, שביאר את סמיכות דברי הגמרא הידועים בעניין המידה הראויה לענוה: אמר רב – תלמיד חכם צריך שיהא בו אחד משמונה בשמינית. רש"י: כלומר צריך שיהיה בו מעט גאווה. (גמרא סוטה, דף ה) מאמר זה, בא כהמשך דברי רב יוסף “לעולם ילמד אדם מדעת קונו, שהרי הקב"ה הניח כל ההרים והגבעות והשרה שכונתו על הר סיני.” וביאר שמכאן המקור כי אומנם “שמינית שבשמינית” של גאווה מותרת לתלמיד חכם שהרי ההר הגבוה שביקש לקבל עליו את התורה היה “הר תבור”. וגובהו של ההר הזה היה ארבע פרסאות (ראה ב"ב עג:). כל פרסה – ארבע מיל, והמיל הוא אלפיים אמה, אם כן, כל פרסה היא שמונת אלפים אמות, והר תבור הוא אפוא 32 אלף אמות. לעומת זאת, גובהו של הר סיני היה 500 אמות, כמובא במדרש שמות, נמצא שהיחס בין הר סיני להר תבור הוא אחד חלקי שישים וארבע (1/64) כך שהר סיני הוא שמינית שבשמינית מהר תבור. (בן איש חי, דרשות).

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל



עוד מדיני “אשר יצר”:

מי שאכל דבר שצריך לברך עליו ברכה אחרונה “בורא נפשות רבות” וקודם שיברך יצא לנקביו, יברך תחילה ברכת “אשר יצר” ואחר כך יברך בורא נפשות. ואם אירע כן באמצע סעודתו יברך ברכת המזון תחילה ואחר כך יברך אשר יצר, ומכל מקום, אם חושש שמא ישכח לברך ברכת אשר יצר אחר ברכת המזון, יקדים ברכת אשר יצר, לברכת המזון. והאוכל עוגה ואחר כך הוצרך לנקביו, יברך מעין שלוש תחילה, שלדעת רוב הפוסקים היא מן התורה, ואחר כך יברך אשר יצר. (הליכות עולם, ח/א, עמ' מא).

הלכות ציצית:

המברך להתעטף בציצית, בעודו מתעטף, שמע קדושה או קדיש קודם שיריד הטלית על גופו, צריך לענות דברים שבקדושה עם הציבור, ואין בזה חשש הפסק, ואפילו רק אם הניחו על ראשו כדי להתעטף בו ומיד שמע קדיש או קדושה, יענה עם הציבור. ואפילו אמר דברכות, יש לו לענות הואיל והתחיל במצווה, ולא נחשב הפסק אלא כשמפסיק בין הברכה למצווה. (יבי"א ח/א 2 – הליכות עולם ח/א עמ' ג).

לאחר שהתעטף בטלית גדול בשעת הברכה וכיסה בו את ראשו ואחר כך הורידו על גופו כנ"ל, ראשי להורידו אחר כך על כתפיו בזמן התפילה, ורק ממידת חסידות יכסה את ראשו בטלית עד סוף התפילה, והנהגים שאינם מתעטפים בטלית כלל, אלא משאירים את הטלית כרוך על צווארם בשעת התפילה, וארבע הכנפות מול פניהם אינם יוצאים ידי חובת המצווה, והרי הם מברכים ברכה לבטלה ויש להעיר למוסר אוזנם ולהנהיגם על פי ההלכה. (יבי"א ח/ה, ד).

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א



כל אדם שואף לשאת אישה חכמה ופקחית, אבל לא תמיד זה לטובתו.. נתאר לעצמנו, מה קורה כשעם הארץ זוכה לאישה חכמה ופקחית? כשהיא תעמוד מקרוב על חכמתה הגדולה, היא תתייחס אליו בהתאם. עד מהרה הוא עלול להצטער על הרגע שרצה אישה חכמה לציידו, עדיף לו אישה שאינה מכירה בחסרונו ובטוחה שהוא איש תבונות.. אבל לא על אישה חכמה כזו דיבר שלמה המלך באמרו “חכמות נשים בנתה ביתה”, חכמה כזו היא אינה חכמה אמיתית אלא הפכה. זו איולת אשר עליה הוסיף ואמר שלמה המלך “ואולת בידה תהרסנו”. אישה חכמה אמיתית היא אישה שמשכילה לקבל את הבעל כמות שהוא ונוהגת איתו בחכמה ובתבונה. היא לא מגלה כלפיו יחס של זלזול ופחיתות כבוד, חס וחלילה. היא לא מציינת בפניו את נקודות התורפה שלו, אדרבה, היא מעלה על הנס את המעלות שיש בו ומכבדת אותו בכבוד גדול. מתוך כך. הוא מוכן לשמוע לה, ולקבל את דבריה החכמים. כך היא מרוממת ובונה אותו עד שהוא עצמו צומח ונהיה לאיש מעלה. דבורה הנביאה היתה אישה גדולה, היא היתה שופטת בעם ישראל, כמו שנאמר “היא שפטה את ישראל בעת ההיא”. (שופטים ד,ד). זהו תפקיד שמויעד בדרך כלל לאנשים, ומכאן אפשר ללמוד על גדולתה המיוחדת של מי שזכתה להיות שופטת בישראל. הנביא מציין מיהו בעלה, “ודבורה אשה נביאה אשת לפידות”. מיהו לפידות? ומדוע נקרא כך? אומרת הגמרא “מאי אשת לפידות – שהיתה עושה פתילות למקדש”. (מגילה יד ע"א). בילקוט שמעוני (שופטים רמז מב) מביא בשם תנא דבי אליהו “בעלה של דבורה עם הארץ היה, אמרה לו “בוא ואעשה לך פתילות ולך לבית המקדש שבשילה, אז יהיה חלקך בין הכשרים שבהם ותבוא לחיי העולם הבא, והיא עושה פתילות והוא מוליך לבית המקדש”. (מתוך משכני אחריו, במדבר, דף כד).

העלון מוקדש להצלחת:

מור אבי אוריאל בן ציפורה	מרת אימי ויואן בת נוריה
עזרא בן נאוה	בת חן בת עירית
גיא בן איריס	בר ושרית ישראל
אלעזר בן כוכבה	

העלון מוקדש לרפואת:

צ'יצ'אן בן ביסקה	מרים בת אסתר בלור
חזלה בת חביבה	ליטל בת אורנה חווה
אהוד בן רבקה	ראובן בן חנה
דביר בן גאולה	מרדכי בן ג'ראן
יוסף בן שושנה	חיה אביגיל בת אליס
יוסף אהרון בן לובה	